

Τραγούδι του εαυτού μου

Ουόλτ Ουίτμαν

08/06/2021, Τεύχος 129 - ΙΟΥΝΙΟΣ

Ο Ουόλτ Ουίτμαν το 1888 (·). Βιβλιοθήκη του Κογκρέσου, Ουάσιγκτον.

1

Εορτάζω τον εαυτό μου, και τραγουδώ τον εαυτό μου,
Κι ό,τι πιστεύω θα πιστέψεις κι εσύ,
Γιατί κάθε μόριο δικό μου είναι και δικό σου.

Αράζω και προσκαλώ την ψυχή μου,
Ξαπλώνω κι αράζω κατά τη βολή μου παρατηρώντας μια λόγχη χλόης καλοκαιριάτικη.

Η γλώσσα μου, κάθε μόριο του αίματός μου, έγινε απ' αυτή τη γη, αυτόν τον αέρα,
Γεννήθηκα εδώ από γονείς που γεννήθηκαν εδώ όπως και οι δικοί τους γονείς, όπως και οι
γονείς των γονιών τους,
Εγώ, τριάντα εφτά χρόνων τώρα με τέλεια υγεία αρχινώ,
Ελπίζοντας να μην σταματήσω έως το θάνατο.

Δόγματα και θεωρίες στην άκρη,
Ν' αποσυρθούν για λίγο ν' αρκεστούν σ' αυτό που είναι, χωρίς ποτέ να λησμονηθούν,
Νοιάζομαι για το καλό ή το κακό, επιτρέπω να μιλά σε κάθε απρόοπτο,
Η φύση χωρίς έλεγχο με αρχέγονη ενέργεια.

2

Σπίτια και δωμάτια γεμάτα αρώματα, τα ράφια φορτωμένα αρώματα,
Αναπνέω κι εγώ την ευωδία και την ξέρω και μ' αρέσει,
Θα μπορούσα να μεθύσω κιόλας με το απόσταγμα αλλά δεν τ' αφήνω.

Η ατμόσφαιρα δεν είναι άρωμα, δεν έχει οσμή όπως το απόσταγμα, είναι άοσμη,
Ταιριάζει τέλεια με το στόμα μου, έχω έρωτα γι' αυτή,
Θα πάω στην όχθη δίπλα στο δάσος να γίνω απροκάλυπτος και γυμνός,
Τρελαίνομαι να βρεθώ μαζί της.

Ο καπνός της ανάσας μου της ίδιας,
Αντίλαλοι, κυματισμοί, βουεροί ψίθυροι, λεβιστικό, μεταξωτή κλωστή, διχάλα και
αγράμπελη,
Η αναπνοή μου και η έμπνευσή μου, ο χτύπος της καρδιάς μου, το πέρασμα, αίμα κι αέρας,
από τα πνευμόνια μου,
Η μυρωδιά από τα πράσινα φύλλα κι από τα ξερά φύλλα, κι από την ακρογιαλιά κι από τους
σκούρους βράχους της θάλασσας, κι από το σανό στον αχυρώνα,
Ο ήχος από τις θορυβώδεις λέξεις της φωνής μου που χύθηκε στη δίνη του ανέμου,
Λίγα πεταχτά φιλιά, λίγα αγκαλιάσματα, μια αναζήτηση των χεριών,

Το παιχνίδι με το φως και τη σκιά στα δέντρα καθώς τα λυγερά κλαδιά αναστατώνονται,
Η απόλαυση, μόνος ή στη βιασύνη των δρόμων, ή μακριά στα χωράφια και στις πλαγιές των
λόφων,
Το αίσθημα της υγείας, οι τρίλιες του καταμεσήμερου, το τραγούδι του εαυτού μου καθώς
σηκώνομαι απ' το κρεβάτι και απαντώ τον ήλιο.

Θαρρείς πως χίλια στρέμματα είναι πολλά; Θαρρείς πως η γη είναι πολύ μεγάλη;
Έχεις προσπαθήσει πολύ καιρό να μάθεις να διαβάζεις;
Έχεις νιώσει πολύ περήφανος που πιάνεις το νόημα απ' τα ποιήματα;

Στάσου μαζί μου τη μέρα και τη νύχτα αυτή και θα κατέχεις την απαρχή όλων των
ποιημάτων,
Θα κατέχεις τα καλά της γης και του ήλιου (έχουν απομείνει μυριάδες ήλιοι,)
Δεν θα δέχεσαι πράγματα από δεύτερο ή τρίτο χέρι πια, δε θα κοιτάς μέσα από τα μάτια των
νεκρών, ούτε θα τρέφεσαι από τα φαντάσματα στα βιβλία,
Ούτε μέσα από τα μάτια μου θα κοιτάς, ούτε θα δέχεσαι πράγματα από μένα,
Θ' ακούς με προσοχή όλες τις πλευρές και θα τις περνάς από κόσκινο μέσα σου.

3

Έχω ακούσει τι έλεγαν οι ομιλητές, ομιλίες για την αρχή και το τέλος,
Αλλά εγώ δε μιλώ για την αρχή ή το τέλος.

Ποτέ δεν υπήρξε μεγαλύτερο ξεκίνημα από τώρα,
Ούτε περισσότεροι νέοι ή μεγάλοι από τώρα,
Και ποτέ δεν θα υπάρξει μεγαλύτερη τελειότητα από τώρα,
Ούτε πιο πολύ παράδεισος ή κόλαση από τώρα.

Ορμή και ορμή και ορμή,
Πάντα η γεννήτρα ορμή του κόσμου.
Μέσα από τη σκοτεινιά προχωρούν ισότιμες αντιθέσεις, ύλη και αύξηση, πάντα σεξ,
Πάντα ένα πλέξιμο ταυτότητας, πάντα διαφορά, πάντα ένα είδος ζωής.

Να εξηγήσω είναι μάταιο, μορφωμένοι και αμόρφωτοι νιώθουν ότι έτσι είναι.

Πιο σίγουρος κι από σίγουρος, ολόσιος στους στύλους, γερός στα δεσίματα, ισχυρός στα
δοκάρια,
Δυνατός σαν άλογο, στοργικός, υψηλόφρων, ηλεκτρικός,
Εγώ κι αυτό το μυστήριο εδώ στεκόμαστε.

Καθαρή και γλυκιά είναι η ψυχή μου, και καθαρά και γλυκά είναι όσα δεν είναι η ψυχή μου.

Χάνεις το ένα χάνεις και τα δυο, και το αόρατο αποδεικνύεται από το ορατό,
Ώσπου αυτό να γίνει αόρατο και να λάβει απόδειξη με τη σειρά του.

Δείχνοντας το καλύτερο και διαλέγοντάς το απ' το χειρότερο ο ένας αιώνας σπρώχνει τον άλλο,

Γνωρίζοντας την απόλυτη συμφωνία και ηρεμία των πραγμάτων, όσο συζητούν είμαι σιωπηλός, και πάω να κολυμπήσω και να θαυμάσω τον εαυτό μου.

Καλόδεχτο είναι κάθε μου όργανο και γνώρισμα, και κάθε ανθρώπου καλόκαρδου και τίμιου,

Ούτε δείγμα ούτε τοσοδά δεν είναι αισχρό, και τίποτα δεν θα είναι λιγότερο οικείο από τα υπόλοιπα.

Είμαι ικανοποιημένος-βλέπω, χορεύω, γελώ, τραγουδώ·

Καθώς ταίρι τρυφερό κι αγαπημένο κοιμάται πλάι μου ολονυχτίς, και αποσύρεται στο ξεμύτισμα της μέρας, ακροπατώντας,

Αφήνοντάς μου καλάθια γεμάτα με πετσέτες άσπρες πλημμυρίζοντας το σπίτι με την αφθονία τους,

Πρέπει άραγε ν' αναβάλω την αποδοχή και την πραγμάτωσή μου και να φωνάξω στα μάτια μου,

Να μην κοιτάνε κάτω στο δρόμο ακολουθώντας τον,

Κι αμέσως να υπολογίσουν και να μου δείξουν σ' ένα νόμισμα,

Ποια ακριβώς αξία έχει το ένα και ποια ακριβώς αξία έχουν τα δύο, και ποιο έχει μεγαλύτερη;

4

Με τριγυρίζουν αργόσχολοι και συζητητές,

Άνθρωποι που συναντώ, η επιρροή των παιδικών χρόνων πάνω μου, ή της γειτονιάς και της πόλης όπου ζω, ή του έθνους,

Τα πιο πρόσφατα γεγονότα, ανακαλύψεις, εφευρέσεις, σύλλογοι, συγγραφείς παλαιοί και νέοι,

Το δείπνο μου, το ντύσιμο, οι συνάδελφοι, η εμφάνιση, τα κομπλιμέντα, οι οφειλές,

Η πραγματική ή φανταστική αδιαφορία από άντρα ή γυναίκα που αγαπώ,

Η ασθένεια κάποιου κοντινού μου ή δική μου, ή αδικία ή απώλεια ή έλλειψη χρημάτων, ή καταβαραθρώσεις ή εξάρσεις,

Μάχες, η φρίκη του αδελφοκτόνου πολέμου, ο πυρετός αβέβαιων ειδήσεων, τα άστατα γεγονότα·

Τούτα έρχονται σε μένα μέρες και νύχτες και φεύγουν από μένα πάλι,
Όμως αυτά δεν είναι Εγώ ο ίδιος.

Χώρια από το σπρώξιμο και το τράβηγμα στέκει αυτό που είμαι,
Στέκει διασκεδάζοντας, ικανοποιημένο, σπλαχνικό, νωθρό, ακέραιο,
Κοιτάζει κάτω, είναι ολόρθο, ή λυγά ένα χέρι σε ανεπαίσθητη ανάπαυλα,
Κοιτάζοντας με το κεφάλι γυρτό στο πλάι περίεργος για το τι θα συμβεί μετά,
Μέσα κι έξω απ' το παιχνίδι και θωρώντας το και θαυμάζοντάς το.

Βλέπω πίσω τις μέρες μου που ιδροκοπούσα μέσα στη θολούρα με γλωσσογνώστες κι
ανταγωνιστές,
Δεν έχω πειράγματα ή επιχειρήματα, παρατηρώ και περιμένω.

5

Εγώ πιστεύω σε σένα ψυχή μου, ο άλλος που είμαι δεν πρέπει να ταπεινωθεί μπροστά σου,
Κι εσύ δεν πρέπει να ταπεινωθείς στον άλλο.

Άραξε μαζί μου στη χλόη, χαλάρωσε τον κόμπο στο λαιμό σου,
Δεν θέλω λόγια, ούτε μουσική ή ρυθμό, ούτε νουθεσίες ή διαλέξεις, όσο καλές κι αν είναι,
Μονάχα το νανούρισμα μ' αρέσει, το μουρμουρητό της συγκρατημένης φωνής σου.

Νοσταλγώ πώς κάποτε πλαγιάσαμε σ' ένα τόσο διάφανο καλοκαιρινό πρωινό,
Πώς ακούμπησες το κεφάλι σου στα σκέλια μου κι έγειρες απαλά πάνω μου,
Κι άνοιξες το πουκάμισο στο στέρνο μου, και βύθισες τη γλώσσα σου στη γυμνωμένη μου
καρδιά,
Κι άγγιξες ώσπου ένιωσες τα γένια μου, κι άγγιξες ώσπου έπιασες τα πόδια μου.

Γρήγορα ξεπήδησαν κι απλώθηκαν γύρω μου η ειρήνη και η γνώση που ξεπερνούν κάθε
επιχείρημα στη γη·
Και ξέρω πως το χέρι του Θεού είναι η επαγγελία του δικού μου,
Και ξέρω πως το πνεύμα του Θεού είναι ο αδερφός του δικού μου,
Και πως όλοι οι άντρες που γεννήθηκαν ποτέ είναι κι αυτοί αδέρφια μου, και οι γυναίκες
αδερφές κι ερωμένες μου,
Και πως το σωτρόπι της πλάσης είναι η αγάπη,
Κι αμέτρητα είναι τα φύλλα κατάξερα ή πέφτοντας στα χωράφια,
Και καφετιά μυρμήγκια στις μικρές σήραγγες από κάτω τους,
Και χορταριασμένα κακάδια του φιδωτού φράχτη, σωριασμένες πέτρες, αφροξυλιά, φλόμος
κ' η φυτόλακα.

6

Ένα παιδάκι είπε *Τί είναι η χλόη;* κουβαλώντας μου μια ολάκερη αγκαλιά·
Πώς θα μπορούσα ν' απαντήσω στο παιδάκι; Δεν ξέρω τι είναι περισσότερο απ' αυτό το ίδιο.

Φαντάζομαι πως πρέπει να 'ναι της στάσης μου η σημαία, υφασμένη μ' ελπιδοφόρο πράσινο υλικό.

Είτε φαντάζομαι πως είναι το μαντήλι του Κυρίου,
Ένα ευδιαστό δώρο κι ένα ενθύμιο επίτηδες ριγμένο,
Που γράφει του κατόχου τ' όνομα κάπου στις άκρες, για να τύχει να το δούμε και να το προσέξουμε, και να πούμε *Ποιανού;*

Είτε φαντάζομαι πως η χλόη η ίδια είναι παιδάκι, το μωρό πού 'χει βγει από τη βλάστηση.

Είτε φαντάζομαι πως είναι ομοιόμορφο ιερογλυφικό,
Και σημαίνει, Φυτρώνοντας εξίσου σε ζώνες πλατιές και σε ζώνες στενές,
Μεγαλώνοντας το ίδιο ανάμεσα σε μαύρους και λευκούς,
Κανούκ, Τουκαχόου, Κόγκρεσμαν, Καφ, το ίδιο τους δίνω και το ίδιο δέχομαι απ' αυτούς.

Και τώρα σα να βλέπω μπροστά μου τα όμορφα άκοπα μαλλιά των τάφων.

Τρυφερά θα σου φερθώ σγουρή χλόη,
Μπορεί να προβαίνεις από τα στήθη παλληκαριών,
Μπορεί αν τα 'χα γνωρίσει να τα 'χα αγαπήσει·
Μπορεί να βγαίνεις από γέρους, ή από παιδιά άναυλα απ' των μανάδων τους τον κόρφο αρπαγμένα,
Κι εδώ είσαι ο κόρφος των μανάδων.

Αυτή η χλόη είναι σκούρα πολύ για να 'ναι απ' τα λευκά κεφάλια γερασμένων μανάδων,
Πιο σκούρα απ' τ' άχρωμα γένια των γερόντων,
Σκούρα για να 'χει βγει από αχνοκόκκινους ουρανίσκους.

Ω, βλέπω τελικά τόσες γλώσσες που μιλούν,
Και βλέπω πως δεν βγαίνουν απ' τους ουρανίσκους άδικα.

Μακάρι να μπορούσα να μεταφράσω τις θύμησες για τους νεκρούς, νέοι άντρες και νέες γυναίκες,
Και τις θύμησες για τους γέρους και τις μανάδες, και για τα παιδιά που άναυλα τ' άρπαξαν απ' τις αγκαλιές τους.

Τι νομίζετε ότι απέγιναν οι άντρες, νέοι και γέροι;
Και τι νομίζετε ότι απέγιναν οι γυναίκες και τα παιδιά;

Είναι ζωντανοί κι είναι κάπου καλά,
Το πιο μικρό βλαστάρι δείχνει πως θάνατος στ' αλήθεια δεν υπάρχει,
Κι αν ποτέ υπήρξε, πήγε τη ζωή μπροστά, και δεν περιμένει στο τέλος για να την εμποδίσει,
Και σταμάτησε μόλις φάνηκε η ζωή.

Όλα βαδίζουν μπροστά και πέρα, τίποτα δε χάνεται,
Και το να πεθάνεις είναι διαφορετικό απ' αυτό που είχε στο νου του ο καθένας, και πιο τυχερό.

7

Έχει κανείς ή καμιά πιστέψει ότι είναι καλή τύχη που γεννήθηκε;
Έρχομαι να τους πω ότι είναι το ίδιο καλή τύχη να πεθάνεις, και το γνωρίζω.

Περνώ το θάνατο μ' αυτούς που ψυχομαχούν και τη γέννηση με το βρέφος που μόλις έπλυναν, και δεν κλείνομαι ανάμεσα στο καπέλο και τις μπότες μου,
Και μελετώ αντικείμενα πολύμορφα, κανένα δε μοιάζει με το άλλο και το καθένα είναι καλό,
Η γη καλή και τ' άστρα καλά, και οι δορυφόροι τους όλοι καλοί.

Δεν είμαι η γη ούτε δορυφόρος μιας γης,
Είμαι φίλος και σύντροφος ανθρώπων, όλοι τους το ίδιο αθάνατοι κι αβυθομέτρητοι όπως εγώ,
(Δεν ξέρουν πόσο αθάνατοι, εγώ όμως ξέρω.)

Κάθε είδος για τον εαυτό του και τους δικούς του, για μένα το δικό μου, αρσενικό και θηλυκό,
Για μένα εκείνα που είναι αγόρια και που αγαπούν τις γυναίκες,
Για μένα ο άντρας που είναι περήφανος και νιώθει πόσο πληγώνει να σε προσβάλουν,
Για μένα η αγαπημένη και η γεροντοκόρη, για μένα οι μανάδες και οι μανάδες των μανάδων,
Για μένα χείλη που έχουν χαμογελάσει, μάτια που έχουν χύσει δάκρυα,
Για μένα παιδιά και οι γεννήτορες των παιδιών.

Απογυμνωθείτε! Για μένα δεν είστε ένοχοι, ούτε άχρηστοι ούτε απόκληροι,
Όπως κι αν έχει, βλέπω μέσα από το βαμβακερό και το καρό ύφασμα,
Και είμαι κοντά, ανθεκτικός, κτητικός, ακούραστος, και δεν το βάζω κάτω.

8

Το μικρό κοιμάται στην κούνια του,
Σηκώνω το τούλι και κοιτώ ώρα πολλή, και αθόρυβα διώχνω μύγες με το χέρι μου.

Ο νεαρός και το κορίτσι με το ροδαλό πρόσωπο φεύγουν κι ανεβαίνουν το δασωμένο λόφο,
Με δυσκολία τους βλέπω από την κορυφή.

Ο αυτόχειρας ξαπλωμένος πάνω στο ματωμένο πάτωμα της κρεβατοκάμαρας,
Παρατηρώ το πτώμα με τα μαλλιά στο αίμα βουτηγμένα, σημειώνω πού έχει πέσει το πιστόλι.

Η φλυαρία του πεζοδρομίου, ρόδες κάρων, σύριμο από σόλες παπουτσιών, των
περιπατητών οι κουβέντες,
Τα γεμάτα λεωφορεία, ο αμαξάς με το ανακριτικό του δάχτυλο, ο κρότος από πέταλα αλόγων
στο λιθόστρωτο,
Τα έλκηθρα στο χιόνι, κουδουνίσματα, ξεφωνητά, χωρατά, χιονόμπαλες,
Οι ζητωκραυγές για τους λαοπρόβλητους, η οργή του φρενιασμένου όχλου,
Το φορείο με το κουρτινάκι του ν' ανεμίζει — ο άρρωστος μέσα στο δρόμο για το
νοσοκομείο,
Το συναπάντημα εχθρών, οι ξαφνικές βλαστήμιες, οι γροθιές και η πτώση,
Το εξημμένο πλήθος—ο αστυνομικός με το σήμα του περνώντας γοργά στη μέση·
Οι καρτερικές πλάκες που δέχονται κι επιστρέφουν τόσους αντίλαλους,
Τι αγκομαχητά χορτασμένων ή πεινασμένων, που πέφτουν χτυπημένοι από τον ήλιο ή με
σπασμούς,
Τι γοερές κραυγές γυναικών που ξαφνικά τις έζωσαν οι πόνοι και τρέχουν σπίτι και γεννούν
μωρά,
Τι ζωντανά και θαμμένα λόγια αδιάκοπα πάλλονται εδώ, τι ουρλιαχτά πνίγει η ευπρέπεια,
Συλλήψεις εγκληματιών, καταφρόνιες, προτάσεις για μοιχεία, αποδοχές, απορρίψεις με
σφιγμένα χείλη,
Με νοιάζουν όλα αυτά ή το θέαμα ή ο απόηχός τους—έρχομαι και φεύγω.

9

Οι μεγάλες πόρτες του αχυρώνα στο χωριό στέκουν ανοιχτές και περιμένουν,
Το ξερό χορτάρι του θερισμού φορτώνεται στο αργόσυρτο κάρο,
Το διάφανο φως παίζει με το καφετί γκρίζο και το πράσινο ανακατεμένα,
Τα χερόβολα στοιβάζονται στην ξέχειλη θημωνιά.

Είμαι εκεί, βοηθώ, ήρθα και ξάπλωσα ψηλά στο φόρτωμα,
Ένωσα τα μαλακά του τινάγματα, το ένα πόδι απλωμένο πάνω στο άλλο,
Πηδώ από τις τραβέρσες και πέφτω στο τριφύλλι και τη βρίζα,
Και κυλιέμαι με το κεφάλι στις πατούσες και μπλέκω τις μπούκλες στα μαλλιά μου.

10

Μονάχος μακριά στην άγρια φύση και στα βουνά κυνηγώ,
Περιπλανώμενος έκπληκτος για τη δική μου ευθυμία και χαρά,
Αργά το απόγευμα διαλέγοντας καταφύγιο να περάσω τη νύχτα,
Ανάβοντας φωτιά ψήνοντας το θήραμα που μόλις σκότωσαν,
Πέφτοντας για ύπνο στα μαζεμένα φύλλα με το σκύλο μου και το τουφέκι μου στο πλευρό μου.

Το ιστιοφόρο των Γιάνκηδων έχει ανοίξει τα πανιά του, σκίζει αφρό και καταχνιά,
Τα μάτια μου αναμετρούν τη στεριά, σκύβω στην πλώρη του ή χαρούμενα φωνάζω απ' το κατάστρωμα.

Οι βαρκάρηδες κι όσοι μαζεύουν αχιβάδες σηκώθηκαν νωρίς και με περίμεναν,
Έχωσα τις άκρες απ' το παντελόني μου στις μπότες μου και πήγα και πέρασα καλά·
Θα έπρεπε να είχατε έρθει μαζί μας εκείνη τη μέρα γύρω από τη χύτρα με την κακαβιά.

Είδα το γάμο του κυνηγού στην εξοχή στην άγρια δύση, η νύφη ήταν ερυθρόδερμο κορίτσι,
Ο πατέρας της και οι φίλοι του σταυροπόδι κάθισαν καπνίζοντας αμίλητοι, φορούσαν
μοκασίνια και μεγάλες χοντρές κουβέρτες κρέμονταν απ' τους ώμους τους,
Ο κυνηγός άραξε σε μια πλαγιά, ήταν το πιο πολύ ντυμένος με δέρματα, τα πλούσια γένια
και τα σγουρά μαλλιά του προστάτευαν το λαιμό του, κρατούσε τη νύφη του απ' το χέρι,
Αυτή είχε μακριά βλέφαρα, το κεφάλι της ακάλυπτο, τα άγρια ίσια μαλλιά της
κατρακυλούσαν στα υπέροχα μέλη της κι έφταναν μέχρι κάτω στα πόδια της.

Ο φυγάς σκλάβος ήρθε στο σπίτι μου και στάθηκε απέξω,
Άκουσα τις κινήσεις του καθώς έσπαζαν κλαδιά στο σωρό με τα ξύλα,
Από τη μισάνοιχτη πόρτα της κουζίνας τον είδα εξουθενωμένο και αδύναμο,
Και πήγα εκεί που καθόταν σ' έναν κορμό και τον πήρα μέσα και τον καθησύχασα,
Κι έφερα νερό και γέμισα μια σκάφη για το ιδρωμένο κορμί του και τα πληγωμένα πόδια
του,
Και του έδωσα ένα δωμάτιο δίπλα στο δικό μου, και του έδωσα λίγα παλιά καθαρά ρούχα,
Και θυμάμαι πολύ καλά τ' αναστατωμένα μάτια του και το σάστισμά του,
Και θυμάμαι που φρόντισα τις πληγές στο λαιμό του και τους αστραγάλους του.

Έμεινε μαζί μου μια βδομάδα ώσπου συνήλθε κι έφυγε βόρεια,
Τον είχα δίπλα μου στο τραπέζι, το τουφέκι μου αφημένο στη γωνιά.

11

Είκοσι οχτώ νέοι κολυμπούν κοντά στην όχθη,
Είκοσι οχτώ νέοι και όλοι τόσο φιλικοί.
Είκοσι οχτώ χρόνια ζωή γυναίκας και όλα τόσο μοναχικά.

Δικό της είναι το ωραίο σπίτι ψηλά στο ύψωμα,
Κρύβεται όμορφη και πλούσια ντυμένη πίσω από τις γρίλιες.

Ποιος από τους νέους της αρέσει πιο πολύ;
Αχ, και ο πιο αδιάφορος της φαίνεται όμορφος.

Πού πας, κυρία; Γιατί εγώ σε βλέπω,
Πέφτεις στο νερό εκεί πέρα, όμως ασάλευτη μένεις στο δωμάτιο σου.

Χορεύοντας και γελώντας τράβηξε για την παραλία ο εικοστός ένατος κολυμβητής,
Οι άλλοι δεν την είδαν, αυτή όμως τους είδε και τους αγάπησε.

Τα γένια των νέων λαμποκοπούσαν μουσκεμένα, το νερό έσταζε από τα μακριά μαλλιά τους,
Μικρές νεροσυρμές κυλούσαν στα κορμιά τους.

Ένα αόρατο χέρι πέρασε κι αυτό πάνω από τα κορμιά τους,
Κατέβηκε τρέμοντας από τους κροτάφους και τα πλευρά τους.

Οι νέοι λικνίζονται ανάσκελα, οι άσπρες κοιλιές τους φουσκώνουν στον ήλιο, δεν ρωτούν
ποια γραπώνεται πάνω τους,
Δεν ξέρουν ποια κοντανασαίνει και ξαπλώνει με λυγισμένο κορμί,
Δεν γνωρίζουν ποια βρέχουν με αφρονεριές.

12

Το αγόρι του χασάπικου βγάζει τη ματωμένη του ποδιά, ή ακονίζει το μαχαίρι του στον
πάγκο στην αγορά,
Χαζεύω απολαμβάνοντας τις ατάκες του και τις χορευτικές του φιγούρες.

Σιδεράδες με λερωμένα και τριχωτά στήθια κυκλώνουν το αμόνι,
Καθένας με το δικό του σφυρί, είναι όλοι τους εκεί, είναι πολύ δυνατή η φωτιά.

Από το γεμάτο στάχτες κατώφλι παρακολουθώ τις κινήσεις τους,
Το άψογο λύγισμα της μέσης τους ταιριάζει με τα τεράστια μπράτσα τους,
Πάνω απ' τα κεφάλια τα σφυριά ταλαντεύονται, πάνω απ' τα κεφάλια τόσο αργά, πάνω απ'
τα κεφάλια με τέτοια σιγουριά,
Δε βιάζονται, κάθε άντρας χτυπά με τη σειρά του.

13

Ο νέγρος κρατά γερά τα γκέμια από τα τέσσερα άλογά του, το φόρτωμα ταλαντεύεται
δεμένο αποκάτω ένα γύρο με αλυσίδες,
Ο νέγρος που οδηγεί το μακρύ κάρο του λατομείου, αλύγιστος και ψηλός ισορροπεί με το
ένα πόδι πάνω στη σανίδα,
Το γαλάζιο του πουκάμισο φανερώνει σβέρκο και στήθος θεληματικά και πέφτει πάνω στο
ζωνάρι του φαρδύ,
Το βλέμμα του είναι ήρεμο κι επιβλητικό, σηκώνει το γείσο του καπέλου του απ' το μέτωπό
του,
Ο ήλιος πέφτει στα σγουρά μαλλιά και το μουστάκι του, πέφτει στο μαύρο των λαμπερών
και τέλειων μελών του.

Ατενίζω τον χαριτωμένο γίγαντα και τον αγαπώ, και δεν σταματώ εκεί,
Πάω κι εγώ με το τσούρμο.

Μέσα μου ο θηρευτής της ζωής όπου και αν πάω, πίσω και μπρος σαν στρόβιλος,
Σε γωνιές σκύβοντας κρυφές και μικρές, τίποτα δεν ξεφεύγει ούτε άνθρωπος ούτε πράγμα,
Ρουφώντας τα όλα μέσα μου και για τούτο το τραγούδι.

Βόδια που βροντοκοπάτε το ζυγό και το αλυσόζεμα ή σταματάτε στην παχύφυλλη σκιά, τι
είναι αυτό που λέτε με τα μάτια σας;
Εμένα μου φαίνεται πιο πολύ απ' όλο το τυπωμένο χαρτί που έχω διαβάσει στη ζωή μου.

Το βάδισμά μου τρομάζει τη δεντρόπαπια και το σύντροφό της στη μακρινή περιπλάνησή
μου ολημερίς,
Σηκώνονται μαζί, αργά πετούν κάνοντας κύκλους.

Πιστεύω σε αυτές τις φτερωτές επιδιώξεις,
Και παραδέχομαι, κόκκινο, κίτρινο, λευκό, παίζουν μέσα μου,
Και θεωρώ, το πράσινο και το βιολετί και το φουντωτό λοφίο, σκόπιμα,

Και δεν αποκαλώ ανάξια τη χελώνα γιατί δεν είναι κάτι άλλο,
Και η κίσσα στο δάσος ποτέ δεν μελέτησε μουσικές κλίμακες, και όμως κελαηδά μια χαρά
για μένα,
Και το βλέμμα του ντορή με ντροπιάζει για την ανοησία μου.

14

Ο αγριόχηνος οδηγεί το κοπάδι του μέσα στην κρύα νύχτα,
Για-χονκ φωνάζει, και το στέλνει κάτω σε μένα σαν πρόσκληση,
Οι ξιπασμένοι μπορεί να το βρουν χωρίς νόημα, εγώ όμως ακούγοντας από κοντά,
Βρίσκω το νόημα και τη θέση του εκεί ψηλά στον χειμωνιάτικο ουρανό.

Η άλκη του βορρά με τις κοφτερές οπλές, η γάτα στο περβάζι, ο μακρονούρης αιγίθαλος, οι
ποντικοσκίουροι του λιβαδιού,
Τα νεογνά της γουρούνας που γρούζει καθώς βυζαίνουν δυνατά τις ρώγες της,
Τα μικρά της γαλοπούλας κι εκείνη με τις φτερούγες της μισάνοιχτες,
Βλέπω μέσα σε αυτά και μέσα μου τον ίδιο παλαιό νόμο.

Η πίεση του ποδιού μου στη γη αναβρύζει εκατοντάδες αισθήματα,
Λοιδορούν τις πιο καλές μου προσπάθειες να τα περιγράψω.

Είμαι γοητευμένος με το μέγλωμα στην ύπαιθρο,
Με τους άντρες που ζουν με τα κοπάδια τους ή μυρίζουν ωκεανό ή δάσος,
Με τους μαραγκούς και τους τιμονιέρηδες των караβιών και όσους ξέρουν από τσεκούρι
και πελέκι, και με τους αμαξάδες,
Μπορώ να τρώω και να κοιμάμαι μ' αυτούς μέρα-νύχτα.

Αυτό που είναι πιο κοινό, πιο φτηνό, πιο κοντινό, πιο εύκολο, είμ' Εγώ,
Εγώ προκαλώντας την τύχη μου, ξοδεύοντας για απέραντες ανταμοιβές,
Στολίζοντας τον εαυτό μου για να τον εμπιστευτώ στον πρώτο που θα με δεχτεί,
Δίχως να ζητώ από τον ουρανό να κατέβει για λογαριασμό του εαυτού μου,
Σκορπίζοντάς τον σπάταλα για πάντα.

15

Η γνήσια κοντράλτο τραγουδά στον εξώστη, δίπλα στο όργανο της εκκλησίας,
Ο ξυλουργός πλανίζει τη σανίδα του, το γλωσσίδι από το ροκάνι του σφυρίζει στέλνοντας
ψηλά το ατίθασο τραύλισμά του,
Τα παντρεμένα και τ' ανύπαντρα παιδιά επιστρέφουν στο σπίτι τους για το δείπνο των
Ευχαριστιών,
Ο τιμονιέρης σφίγγει το δοιάκι, αλλάζει ρότα με χέρι δυνατό,
Ο ναυτικός στέκει αποφασισμένος πάνω στο φαλινοθηρικό, λόγχη και καμάκι είναι έτοιμα,
Ο κυνηγός πάπιας βαδίζει με αθόρυβες και προσεκτικές δρασκελιές,

Οι διάκονοι χειροτονούνται με χέρια σταυρωτά στην αγία τράπεζα,
Το κορίτσι που γνέθει κουνιέται πέρα δώθε ακολουθώντας το ρυθμό από το μεγάλο ροδάνι,
Ο γεωργός σταματά στους φράχτες καθώς περπατά στην ανάπαυλα μιας Κυριακής και κοιτά
τη βρόμη και τη σίκαλη,
Ο τρελός μεταφέρεται τελικά στο τρελάδικο με χαρτί του γιατρού,
(Ποτέ πια δεν θα κοιμάται όπως συνήθιζε στο παιδικό κρεβάτι στις μάνες του την κάμαρη·)
Ο άξιος τυπογράφος με τη γκρίζα κεφαλή και το μακρύ σαγόνι εργάζεται στην κάσα του,
Μασάει ένα κομμάτι ταμπάκο ενώ τα μάτια του θολώνουν πάνω στο χειρόγραφο·
Τα παραμορφωμένα μέλη είναι δεμένα στο τραπέζι του χειρουργού,
'Ό,τι αφαιρείται πετιέται φρικτά σ' έναν κουβά·
Η νεαρή μιγάδα την πουλάνε στον πάγκο της δημοπρασίας, ο μεθύστακας παραπατά δίπλα
στη σόμπα του μπαρ,
Ο μηχανουργός σηκώνει τα μανίκια του, ο αστυνομικός βγαίνει περιπολία, ο πορτιέρης
σημειώνει ποιος περνά,
Ο νεαρός άντρας οδηγεί το γρήγορο βαγονέτο, (τον αγαπώ, αν και δεν τον γνωρίζω·)
Ο μιγάδας δένει τις ελαφριές του μπότες για να τρέξει στον αγώνα,
Το κυνήγι της άγριας γαλοπούλας προσελκύει μεγάλους και νέους, κάποιον ακουμπούν στα
τουφέκια τους, κάποιον κάθονται σε κούτσουρα,
Ο σκοπευτής βγαίνει μέσα από το πλήθος, παίρνει τη θέση του, σημαδεύει με το όπλο του·
Οι ομάδες από νιόφερτους μετανάστες γεμίζουν το μουράγιο ή το ντόκο,
Καθώς τα μαύρα κεφάλια σκάβουν στις φυτείες του ζαχαροκάλαμου, ο επιστάτης τα
επιβλέπει απ' τη σέλα του,
Η τρομπέτα αντηχεί στην αίθουσα του χορού, οι κύριοι πάνε στις ντάμες τους, οι χορευτές
υποκλίνονται ο ένας στον άλλο,
Ο νέος αγρυπνά στη σοφίτα με την κέδρινη σκεπή κι αφουγκράζεται τη μουσική της βροχής,
Ο ντόπιος απ' το Μίσιγκαν στήνει δόκανα στο ποταμάκι που βοηθά να γεμίζει ο Χιούρον,
Η ινδιάννα τυλιγμένη με ύφασμα που έχει κίτρινο στρίφωμα έχει για πούλημα μοκασίνια και
τσάντες με χάντρες,
Ο ειδικός επιθεωρεί προσεκτικά όλα τα έργα στη γκαλερί με μισόκλειστα μάτια
λοξοκοιτώντας,
Καθώς οι μούτσοι δένουν το ατμόπλοιο η μπουκαπόρτα κατεβαίνει για να βγουν οι
επιβάτες στη στεριά,
Η μικρή αδερφή κρατά το νήμα τεντωμένο ενώ η μεγάλη το τυλίγει σε κουβάρι, και
σταματάει κάθε τόσο για τους κόμπους,
Η γυναίκα (ένα χρόνο παντρεμένη) συνέρχεται και χαίρεται που μια βδομάδα πριν γέννησε
το πρώτο της παιδί,
Η νεαρή Γιάνκισα με τα λαμπερά μαλλιά δουλεύει στη ραπτομηχανή της ή στο εργοστάσιο ή
στο υφαντουργείο,
Ο άντρας που φτιάχνει το λιθόστρωτο κρατά το εργαλείο του από τα δυο χερούλια, το
μολύβι του ρεπόρτερ πετά γοργά πάνω στο σημειωματάριο, αυτός που κάνει τις επιγραφές
γράφει με μπλε και χρυσά γράμματα,
Το αγόρι που δουλεύει στο κανάλι τρέχει στο δρομάκι του καρνάγιου, ο λογιστής λογαριάζει
στο γραφείο του, ο τσαγκάρης κερώνει το σπάγκο του,
Ο μαέστρος δίνει το ρυθμό στην ορχήστρα και όλοι οι μουσικοί τον ακολουθούν,

Το παιδί βαφτίζεται, ο προσηλυτισμένος δίνει τις πρώτες του ομολογίες πίστης,
Η ιστιοδρομία ανοίγεται στον κόλπο, ο αγώνας αρχίζει, (πώς στραφαλίζουν τα λευκά πανιά!)

Ο βοσκός φροντίζει το κοπάδι του, σφυρίζει δυνατά σε όσα ζωντανά πάνε να ξεστρατίσουν,
Ο γυρολόγος ιδρώνει με το φορτίο στην πλάτη του, (ο αγοραστής παζαρεύει και την τελευταία δεκάρα·)

Η νύφη ισιώνει το λευκό της φόρεμα, ο λεπτοδείκτης του ρολογιού προχωρά αργά,
Ο οπιομανής γέρνει με αποσβολωμένο κεφάλι και μισάνοιχτα χείλη,
Η πόρνη σέρνει το σάλι της, το καπέλο της χοροπηδά στο μισομεθυσμένο και σπυριάρικο λαιμό της,
Το πλήθος γελά με τις χυδαίες βρισιές της, οι άντρες κοροϊδεύουν και κλείνουν το μάτι μεταξύ τους,
(Δύστυχη! Δεν γελώ με τις βρισιές σου ούτε σε κοροϊδεύω·)

Ο Πρόεδρος έχοντας καλέσει το υπουργικό συμβούλιο περιβάλλεται από τους μεγάλοσχημους Υπουργούς,
Στην πλατεία περπατούν καμαρωτά και αβρά τρεις ματρόνες πιασμένες αγκαζέ,
Το πλήρωμα στο ψαράδικο στοιβάζει στρώσεις από ιππόγλωσσους στ' αμπάρι,
Ο κάτοικος απ' το Μισούρι διασχίζει τις πεδιάδες με το βιός του και τα γελάδια του,
Καθώς ο εισπράκτορας προχωρά μέσα στο τρένο ειδοποιεί κουδουνίζοντας τα ψιλά του,
Οι μαραγκοί περνούν το πάτωμα, οι μάστορες καρφώνουν τον τσίγκο στη στέγη, οι χτίστες ζητούνε λάσπη,
Σε μια γραμμή με το πηλοφόρι τους στον ώμο προχωρούν οι εργάτες·
Εποχές κυνηγώντας η μία την άλλη το απερίγραπτο πλήθος συγκεντρώνεται, είναι τέσσερις Ιουλίου (ρίχνουν κανόνια και τουφέκια!)

Εποχές κυνηγώντας η μία την άλλη ο ζευγάς οργώνει, ο θεριστής θερίζει, και η σπορά του χειμώνα πέφτει στη γη·
Πέρα στις λίμνες ο ψαράς με το καμάκι παραφυλάει και περιμένει δίπλα στην τρύπα που άνοιξε στον πάγο,
Οι κομμένοι κορμοί στέκουν κοντόφαρδοι ένα γύρω στο ξέφωτο, ο λαθραίος χτυπά βαθιά με το τσεκούρι του,
Οι μαουνιέρηδες δένουν κατά το σούρουπο κοντά στις λεύκες ή στις καρυδιές,
Κυνηγοί ρακούν περνούν από τα μέρη του Κόκκινου ποταμού ή από εκείνα που στραγγίζουν στον Τενεσί, ή στον Αρκάνσας,
Πυρσοί φεγγοβολούν στο σκοτάδι που σκεπάζει τα ποτάμια Τσαταχούτσι ή Αλταμαχό,
Οι πατριάρχες της οικογένειας κάθονται για το δείπνο με γιους κι εγγονούς και δισέγγονους γύρω τους,
Σε καλύβες από πλιθιά, σε σκηνές από καναβάτσο, ξεκουράζονται κυνηγοί και παγιδευτές μετά από το κυνήγι μιας μέρας ,
Η πόλη κοιμάται και η ύπαιθρος κοιμάται,
Οι ζωντανοί κοιμούνται το δικό τους χρόνο, οι νεκροί κοιμούνται το δικό τους χρόνο,
Ο γέρος σύζυγος κοιμάται πλάι στη γυναίκα του και ο νέος σύζυγος κοιμάται πλάι στη γυναίκα του·
Κι αυτά μπαίνουν μέσα σε μένα, κι εγώ βγαίνω έξω στ' εκείνα,

Και ό,τι πάει να γίνει από αυτά είμαι λίγο-πολύ κι εγώ,
Και από όλα αυτά υφαίνω το τραγούδι του εαυτού μου.

16

Είμαι με τους γέρους αλλά και τους νέους, με τους ανόητους αλλά και τους σοφούς,
Χωρίς να νοιάζομαι για τους άλλους, πάντα να νοιάζομαι για τους άλλους,
Μητρικός αλλά και πατρικός, παιδί αλλά και άντρας,
Γεμάτος με τη φτηνή ύλη και γεμάτος με την ύλη την καλή,
Ένας από το Έθνος με πολλά έθνη, ίδιος με το ελάχιστο και ίδιος με το μέγιστο,
Νότιος όσο και Βόρειος, κτηματίας ήπιος και φιλόξενος κάτω στο Όκονι όπου ζω,
Γιάνκης σταθερός στην πορεία μου έτοιμος να εμπορευτώ, οι αρθρώσεις μου οι πιο μαλακές
αρθρώσεις πάνω στη γη και οι πιο σκληρές αρθρώσεις πάνω στη γη,
Από το Κεντάκι βαδίζω στην κοιλάδα του Έλκχορν με τις γκέτες μου από δέρμα ελαφιού,
από τη Λουιζιάνα, από τη Τζόρτζια,
Βαρκάρης σε λίμνες ή όρμους ή ακτές, ένας Χούζιερ, Μπάτζερ, Μπάκαϊ·
Ένετος με τα καναδέζικα παγοπέδιλα ή βαθιά μέσα στο δάσος, ή με τους ψαράδες ανοιχτά
του Νιουφάουντλαντ,
Ένετος με το στόλο από πλοiάρια πάνω στον πάγο, ταξιδεύοντας μαζί με τους άλλους και
αλλάζοντας πορεία,
Ένετος στους λόφους του Βερμόντ ή στα δάση του Μείν, ή στο ράντσο του Τέξας,
Σύντροφος με τους Καλιφορνέζους, σύντροφος με τους ελεύθερους Βόρειο-Δυτικούς
(λατρεύοντας τις μεγάλες τους εκτάσεις,)
Σύντροφος με τους βαρκάρηδες και τους καρβουνιάρηδες, σύντροφος με όσους δίνουν το
χέρι και τους αρέσει να πίνουν και να τρων,
Μαθητής με τους πιο απλούς, δάσκαλος για τους βαθυστόχαστους,
Αρχάριος ξεκινώντας κι όμως έμπειρος μυριάδων εποχών,
Κάθε χρώματος και κάστας είμ' εγώ, κάθε τάξης και θρησκείας,
Αγρότης, μηχανικός, καλλιτέχνης, ευγενής, ναυτικός, κουάκερος,
Φυλακισμένος, μορφονιός, νταής, δικηγόρος, γιατρός, παπάς.

Αντιστέκομαι σε καθετί καλύτερο από τη δική μου πολυμορφία,
Αναπνέω τον αέρα αλλά αφήνω άφθονο πίσω μου,
Και δεν ξιπάζομαι, και είμαι στη θέση μου.

(Ο πέρπερας και τα αυγά των ψαριών είναι στη θέση τους,
Οι φωτεινοί ήλιοι που βλέπω και οι σκοτεινοί ήλιοι που δεν μπορώ να δω είναι στη θέση
τους,
Αυτό που αγγίζεται είναι στη θέση του κι αυτό που δεν αγγίζεται είναι στη θέση του.)

17

Αυτές είναι στ' αλήθεια οι σκέψεις όλων των ανθρώπων σ' όλες τις εποχές και χώρες, δεν
είναι δικές μου ανακαλύψεις,
Αν δεν είναι δικές σου όσο και δικές μου τότε δεν είναι τίποτα, ή σχεδόν τίποτα,

Αν δεν είναι το αίνιγμα και η λύση για το αίνιγμα δεν είναι τίποτα,
Αν δεν είναι το ίδιο κοντά όσο είναι μακριά δεν είναι τίποτα.

Αυτή είναι η χλόη που φυτρώνει όπου έχει χώμα κι όπου έχει νερό,
Αυτός είναι ο κοινός αέρας που λούζει την υφήλιο.

18

Με μουσική δυνατή έρχομαι, με τις τρομπέτες μου και τα τύμπανά μου,
Δεν παίζω εμβατήρια μόνο για τιμημένους νικητές, παίζω εμβατήρια για κατακτημένους και σκοτωμένους ανθρώπους.

Έχεις ακούσει πως ήταν ωραίο να κερδίζεις τη μάχη;
Εγώ λέω ακόμη ότι είναι ωραίο να χάνεις, οι μάχες χάνονται με το ίδιο πνεύμα που κερδίζονται.

Χτυπώ και βροντώ για τους νεκρούς,
Φυσώ στην τρομπέτα μου ό,τι πιο δυνατό και χαρούμενο γι' αυτούς.

Ζήτηω για εκείνους που έχουν αποτύχει!
Και για εκείνους που τα πολεμικά τους πλοία βυθίστηκαν στη θάλασσα!
Και για εκείνους που βυθίστηκαν οι ίδιοι στη θάλασσα!
Και για όλους τους στρατηγούς που έχασαν μάχες, κι όλους τους ηττημένους ήρωες!
Και για τους αμέτρητους άγνωστους ήρωες το ίδιο ζήτηω με τους λαμπρούς γνωστούς ήρωες!

19

Αυτό είναι το γεύμα για όλους το ίδιο, αυτό είναι το κρέας γι' αληθινή πείνα,
Είναι για τους άδικους το ίδιο όπως και για τους δίκαιους, κανονίζω συναντήσεις με όλους,
Ούτε έναν δεν θα περιφρονήσω ούτε θα παραλείψω,
Η σπιτωμένη, ο χαραμοφάης, ο κλέφτης, είναι βέβαια καλεσμένοι,
Ο σκλάβος με τα χοντρά χείλη είναι καλεσμένος, ο συφιλιδικός είναι καλεσμένος·
Καμιά διάκριση ανάμεσα σ' αυτούς και τους υπόλοιπους.

Αυτό είναι άγγιγμα διστακτικού χεριού, αυτό κυματισμός και μυρωδιά μαλλιών,
Αυτό άγγιγμα από τα χείλη μου στα δικά σου, αυτό ψίθυρος επιθυμίας,
Αυτό μακρινό βάθος και ύψος που καθρεφτίζει το δικό μου πρόσωπο,
Αυτό φρόνιμη ένωση του εαυτού μου, και απόσυρση πάλι.

Φαντάζεσαι ότι έχω κάποιο περίπλοκο σκοπό;
Εντάξει έχω, όπως έχουν οι μπόρες του Απρίλη, και ο μαρμαρυγίας στην πλαγιά του βράχου.

Νομίζεις ότι θα καταπλήξω;
Το φως της αυγής μας αφήνει κατάπληκτους; ή ο πρωινός κοκκινολαίμης που τιτιβίζει μέσα στο δάσος;
Θα καταπλήξω πιο πολύ από αυτά;

Αυτή την ώρα μιλώ εμπιστευτικά,
Μπορεί να μην τα πω σ' όλους, αλλά θα τα πω σε σένα.

20

Ποιος προχωρά εκεί; ποθώντας, θρασύς, μυστηριώδης, γυμνός,
Πώς γίνεται και παίρνω δύναμη από το βοδινό που τρώω;

Τι είναι τέλος πάντων ο άνθρωπος; τι είμαι εγώ; τι είσαι συ;

Ό,τι σημειώνω για δικό μου να το ισοζυγιάσεις με το δικό σου,
Αλλιώς ήταν χαμένος χρόνος που με άκουσες.

Δεν κλαψουρίζω αυτή την κλάψα παντού στον κόσμο,
Πως οι μήνες είναι άδαιοι και το χώμα μόνο λάσπη και βρωμιά.

Μίρλα και υποταγή ανακατεμένες με σκονάκια για ανάπηρους, η συμμόρφωση φτάνει έως τους συγγενείς τέταρτου βαθμού,
Βάζω το καπέλο μου όπως μ' αρέσει μέσα κι έξω από το σπίτι.

Γιατί πρέπει να προσεύχομαι; γιατί πρέπει να είμαι σεβαστικός και τυπολάτρης;

Έχοντας εξετάσει τα δεδομένα, αναλύσει εξονυχιστικά, συμβουλευτεί γιατρούς και υπολογίσει τα πάντα,
Δεν βρίσκω πιο γλυκό λίπος απ' αυτό που έχουν τα δικά μου κόκαλα.

Σε όλους τους ανθρώπους βλέπω τον εαυτό μου, τίποτα περισσότερο και τίποτα λιγότερο,
Και το καλό ή το κακό που λέω για μένα το λέω γι' αυτούς.

Ξέρω πως είμαι σταθερός και γερός,
Σε μένα τα πράγματα του σύμπαντος συγκλίνουν σε ατέρμονη ροή,
Όλα είναι γραμμένα για μένα, και πρέπει να καταλάβω τι σημαίνει η γραφή.

Ξέρω ότι είμαι απέθαντος,
Ξέρω ότι αυτή μου η τροχιά δεν μπορεί να χαραχτεί από διαβήτη μαραγκού,
Ξέρω πως δε θα χαθώ σαν κίνηση που κάνει παιδί στον αέρα με αναμμένο δαυλί τη νύχτα.

Ξέρω ότι είμαι σπουδαίος,
Δε σκοτίζω το πνεύμα μου για να δικαιωθεί ή να γίνει κατανοητό,
Βλέπω ότι οι στοιχειώδεις νόμοι δεν απολογούνται ποτέ,
(Θαρρώ δε φέρνομαι πιο υπεροπτικά από τ' αλφάδι, μ' αυτό που έκανα το σπίτι μου, τελικά.)

Υπάρχω όπως είμαι, αυτό αρκεί,
Αν κανείς άλλος στον κόσμο δεν το γνωρίζει το δέχομαι,
Και αν ο καθένας και όλοι το γνωρίζουν το δέχομαι.

Ένας κόσμος το γνωρίζει και για μένα είναι αναμφίβολα ο μέγιστος, και αυτός είναι ο
εαυτός μου,
Και αν με αναγνωρίσουν σήμερα ή σε δέκα χιλιάδες ή σε δέκα εκατομμύρια χρόνια,
Μπορώ να το δεχτώ χαρούμενα τώρα, ή με την ίδια χαρά μπορώ να περιμένω.

Το βάθρο μου είναι στεριωμένο και θεμελιωμένο στο γρανίτη,
Γελώ με αυτό που αποκαλείτε αποσύνθεση,
Και γνωρίζω το εύρος του καιρού.

21

Είμαι ο ποιητής του Σώματος και είμαι ο ποιητής της Ψυχής,
Οι απολαύσεις του παράδεισου δικές μου και δικά μου τα μαρτύρια της κόλασης
Τις πρώτες τις μπολιάζω και τις μεγαλώνω πάνω μου, τα άλλα τα μεταφράζω σε καινούρια
γλώσσα.

Είμαι ο ποιητής της γυναίκας όπως και του άντρα,
Και λέω είναι το ίδιο σπουδαίο να είσαι γυναίκα όπως και άντρας,
Και λέω δεν υπάρχει τίποτα πιο σπουδαίο από τη μάνα των αντρών.

Ψάλλω το άσμα της υπερβολής ή της περηφάνιας,
Είχαμε αρκετή υποχώρηση και υποτίμηση,
Εγώ δείχνω ότι το μέγεθος είναι μόνον ανάπτυξη.

Έχεις ξεπεράσει τους άλλους; είσαι ο Πρόεδρος;
Είναι ασήμαντο, ο καθένας μπορεί να φτάσει και να παραφτάσει εκεί, κι όμως θα φύγει πάλι.
Είμαι αυτός που βαδίζει με την τρυφερή νύχτα που μεγαλώνει,
Καλώ τη γη και τη θάλασσα μισός μέσα στη νύχτα.

Σφίξε με γερά ξέστηθη νύχτα—σφίξε με γερά νύχτα εσύ, μαγνήτης και τροφός!
Νύχτα των νοτιάδων—νύχτα των λίγων εκείνων αλλά μεγάλων αστεριών!
Νύχτα σιωπηλή που γνέφεις—τρελή γυμνή νύχτα του καλοκαιριού.

Χαμογέλα ω ηδονική γη με τη δροσερή ανάσα!
Γη με τα νυσταγμένα και υγρά δέντρα!
Γη με το φευγάτο ηλιοβασίλεμα—γη με τις κορυφές των βουνών μέσα στην ομίχλη!
Γη με τη διάφανη ακτινοβολία από την πανσέληνο μόλις αγγιγμένη από το γλαυκό!
Γη με τη λάμψη και το σκότος τρεμοπαίζοντας στο ρεύμα του ποταμού!
Βυθισμένη μακριά αναγκεμένη γη—πλούσια από ανθισμένες μηλιές γη!
Χαμογέλα, ότι ο εραστής σου έρχεται.

Άσωτη, μου έχεις δώσει αγάπη—γι' αυτό κι εγώ την αγάπη μου σου δίνω!
Ω ανείπωτη παράφορη αγάπη.

22

Θάλασσα εσύ! Αφήνομαι και σε σένα—μαντεύω τι θέλεις να πεις,
Κοιτάζω απ' την ακρογιαλιά τα κυρτά σου δάχτυλα που προσκαλούν,
Πιστεύω πως αρνείσαι να τραβηχτείς πίσω χωρίς να με νιώσεις,
Πρέπει να έχουμε τη δική μας στιγμή, βγάζω τα ρούχα, πάρε με γοργά, μακριά από το
βλέμμα της στεριάς,
Αγκάλιασέ με απαλά, λίκνισέ με στη νάρκη των κυμάτων,
Μούσκεψέ με ερωτόπαθο υγρό, μπορώ να στο ανταποδώσω.

Θάλασσα με τις τεράστιες φουσκοθαλασσιές,
Θάλασσα που ανασαίνεις μεγάλες και σπασμωδικές ανάσες,
Θάλασσα της αλμυρής ζωής και των άσκαφτων και πάντα έτοιμων τάφων,
Εσύ που ουρλιάζεις και σηκώνεις θύελλες, καπριτσιόζα και ντελικάτη θάλασσα,
Γίνομαι ένα μαζί σου, είμαι κι εγώ της μιας περίπτωσης και όλων των περιστάσεων.

Συμμέτοχος της εισροής και της εκροής εγώ, υμνητής του μίσους και της συμφιλίωσης,
Υμνητής των φίλων και εκείνων που κοιμούνται αγκαλιασμένοι.

Είμαι αυτός που δείχνει συμπόνοια,
(Να κάνω τον κατάλογό μου με τα πράγματα του σπιτιού και να ξεχάσω το σπίτι που τα έχει;)

Δεν είμαι μόνο ο ποιητής της καλοσύνης, δεν αρνούμαι να είμαι ο ποιητής της αχρειότητας επίσης.

Τι ανοησίες είναι αυτές για την αρετή και για την κακία;
Το κακό με ανεβάζει και η αναμόρφωσή του με ανεβάζει, στέκω αδιάφορος,
Η περπατησιά μου δεν είναι σαν του λαθοθήρα ή σαν του αρνητή,
Υγραίνω τις ρίζες όλων που έχουν μεγαλώσει.

Φοβήθηκες τη χοιράδωση εξαιτίας της αδιάκοπης εγκυμοσύνης;
Φαντάστηκες ότι οι ουράνιοι νόμοι απομένει να μελετηθούν και να διορθωθούν;

Βρίσκω ισορροπία στη μια μεριά και στην αντίποδη μεριά ισορροπία,
Ήπια δόγματα τόσο σταθερή βοήθεια όσο και τα απόλυτα δόγματα,
Σκέψεις και πράξεις στο παρόν το ξύπνημα και το πρωινό ξεκίνημά μας.

Αυτό το λεπτό που φτάνει σε μένα τώρα ύστερα από άπειρα λεπτά που πέρασαν,
Δεν υπάρχει καλύτερο από αυτό και από το τώρα.

Ό,τι συμπεριφέρθηκε καλά στο παρελθόν ή συμπεριφέρθηκε καλά σήμερα δεν είναι δα για
ν' απορείς,
Για ν' απορείς είναι πάντα και πάντα πώς μπορεί να υπάρχει άνθρωπος μικροπρεπής ή
άπιστος.

23

Ατέρμονο ξετύλιγμα από λέξεις αιώνων!
Και η δική μου μια λέξη του μοντέρνου, η λέξη En-Masse.

Μια λέξη της πίστης που ποτέ δεν υποχωρεί,
Εδώ ή από 'δω και πέρα δεν κάνει διαφορά, δέχομαι το Χρόνο απόλυτα.

Μόνο αυτός δεν έχει ψεγάδι, μόνο αυτός περιβάλλει και ολοκληρώνει τα πάντα,
Αυτό το μυστικό ακατανόητο θαύμα μόνο του ολοκληρώνει τα πάντα.

Δέχομαι την Πραγματικότητα και δεν τολμώ να την αμφισβητήσω,
Υλισμός διάχυτος παντού.

Ζήτω η θετική επιστήμη! ζήτω η ακριβής απόδειξη!
Φέρτε μυρτιές μαζί με κέδρο και κλαδιά πασχαλιάς,
Αυτός είναι ο λεξικογράφος, αυτός ο χημικός, αυτός έκανε μια γραμματική για τις παλιές
επιγραφές,
Αυτοί οι ναυτικοί έφεραν το καράβι σε επικίνδυνες άγνωστες θάλασσες,
Αυτός είναι ο γεωλόγος, αυτός δουλεύει με το νυστέρι, και αυτός είναι μαθηματικός.

Κύριοι, σε σας οι πρώτες τιμές πάντα!
Τα δεδομένα σας είναι χρήσιμα, κι όμως δεν είναι η κατοικία μου,
Με αυτά απλά μπαίνω σε μια περιοχή της κατοικίας μου.

Όσα θυμίζουν ιδιοκτησία δεν είπαν πολλά στις λέξεις μου,
Περισσότερα είπαν όσα θυμίζουν ανείπωτη ζωή, κι ελευθερία κι απεξάρτηση,
Και δεν κάνουν πολύ λόγο γι' ανέραστους κι ευνούχους, και προτιμούν άντρες και γυναίκες
που τά 'χουν όλα σ' ετοιμότητα,
Και χτυπούν το σήμαντρο της εξέγερσης, και παραστέκουν σε φυγάδες και σ' εκείνους που
σχεδιάζουν και συνωμοτούν.

24

Οούλτ Ουίτμαν, ένας κόσμος, του Μανχάταν ο γιος,
Θυελλώδης, εύσαρκος, αισθησιακός, τρώγοντας, πίνοντας και ζευγαρώνοντας,
Καθόλου αισθηματικός, που δεν στέκει πάνω από άντρες και γυναίκες ή χώρια απ' αυτούς,
Όχι τόσο μετριόφρων όσο υπερόπτης.

Ξεβιδώστε τις κλειδαριές από τις πόρτες!
Ξεβιδώστε τις ίδιες τις πόρτες απ' τις κάσες τους.

Όποιος υποτιμά κάποιον άλλο υποτιμά εμένα,
Και ό,τι γίνεται ή λέγεται επιστρέφει στο τέλος σε μένα.

Μέσα από μένα η θεϊκή πνοή κατακλύζει, μέσα από μένα το ρεύμα και η έξοδος.

Ομιλώ την αρχέγονη μυστική λέξη, δίνω το σημείο της δημοκρατίας.
Μα το Θεό! Δεν θα δεχτώ τίποτα αν όλοι δεν μπορούν κάτι ανάλογο να έχουν με τους ίδιους όρους.

Μέσα από μένα πολλές φωνές για χρόνια βουβές,
Φωνές από ατέλειωτες γενιές φυλακισμένων και σκλάβων,
Φωνές από ασθενείς κι απελπισμένους κι από κλέφτες κι από νάνους,
Φωνές από κύκλους προετοιμασίας και αύξησης,
Κι από τα νήματα που ενώνουν τ' άστρα, κι από μήτρες κι εκκρίσεις πατρικές,
Κι από τα δικαιώματά τους που άλλοι ποδοπατούν,
Από δύσμορφους, βαρετούς, αδιάφορους, ανόητους, μισητούς,
Καταχνιά στον αέρα, σκαθάρια που σπρώχνουν σβόλους κοπριάς.

Μέσα από μένα φωνές απαγορευμένες,
Φωνές από σεξ και λαγνεία, φωνές καλυμμένες, κι ανασύρω το πέπλο,
Φωνές πρόστυχες από μένα καθαρμένες και μεταμορφωμένες.

Δεν πιέζω το στόμα μου με τα δάχτυλα,
Τα σπλάχνα μου είναι τόσο ντελικάτα όσο το κεφάλι και η καρδιά,
Το ζευγάρι μου δεν είναι για μένα πιο σπουδαία από το θάνατο.

Πιστεύω στη σάρκα και τις ορέξεις,
Όραση, ακοή, αίσθηση, είναι θαύματα, και κάθε δικό μου κομμάτι και γνώρισμα είναι θαύμα.

Θεϊκός μέσα κι έξω είμαι, και ιερό κάνω ό,τι αγγίζω ή ό,τι μ' αγγίζει,
Η μυρωδιά απ' αυτές τις μασχάλες άρωμα πιο λεπτό από προσευχή,
Αυτό το κεφάλι πιο πάνω από εκκλησίες, βίβλους, και όλες τα δόγματα.

Αν λατρεύω ένα πράγμα πιο πολύ από τ' άλλα είναι το σκόρπισμα του δικού μου κορμιού, ή κάποιου κομματιού του,
Διάφανο καλούπι δικό μου θα είσαι σύ!
Σκιερά περβάζια και στηρίγματα θα είσαι συ!
Δυνατό αρσενικό υνί θα είσαι συ!
Ό,τι με οργώνει βαθιά θα είσαι συ!
Εσύ το πλούσιο αίμα μου! το γαλακτερό ρυάκι σου χλωμές γύμνιες της ζωής μου!

Στήθος που πιέζει άλλα στήθη θα είσαι συ!

Το μυαλό μου θα είναι οι δικές σου απόκρυφες συστροφές!

Υγρή ρίζα του μυρωδάτου κάλαμου! φοβισμένη μπεκάτσα του βάλτου! φωλιά με καλά φυλαγμένα δίδυμα αυγά! θα είσαι συ!

Ανακατεμένο αγριεμένο άχυρο της κεφαλής, της γενειάδας, της σάρκας, θα είσαι συ!

Χυμός από σφεντάμι που σταλάζει, στάχια αντρίκιου σταριού, θα είσαι συ!

Ήλιος τόσο γενναιόδωρος θα είσαι συ!

Ατμοί φωτίζοντας και σκιάζοντας το πρόσωπό μου θα είσαι συ!

Εσύ ιδρωμένα ρυάκια και δροσοσταλίδες θα είσαι συ!

Άνεμοι που τα γεννητικά τους όργανα τρίβονται πάνω μου με απαλό γαργάλημα θα είσαι συ!

Πλατιά μυώδη χωράφια, κλαδιά θαλερής βελανιδιάς, αγαπημένος αργόσχολος στα φιδωτά μονοπάτια μου, θα είσαι συ!

Χέρια που έχω κρατήσει, πρόσωπο που έχω φιλήσει, θνητός που έχω κάποτε αγγίξει, θα είσαι συ!

Παραχαϊδεύω τον εαυτό μου, υπάρχει τόσο πολύ από εμένα και τόσο ανθηρό,

Κάθε στιγμή και ό,τι συμβαίνει με πλημμυρίζει χαρά,

Δεν ξέρω πώς λυγίζουν οι αστράγαλοί μου, ούτε ποια η αιτία της παραμικρής μου επιθυμίας,

Ούτε η αιτία της φιλίας που προσφέρω, ούτε η αιτία της φιλίας που δέχομαι πάλι.

Όπως ανεβαίνω τα σκαλιά μου, στέκομαι να σκεφτώ αν αυτό συμβαίνει πραγματικά,

Μια περικοκλάδα στο παράθυρό μου με ικανοποιεί περισσότερο από τη μεταφυσική των βιβλίων.

Να κοιτάς τη μέρα που χαράζει!

Το λίγο φως ξεθωριάζει τις τεράστιες και διάφανες σκιές,

Ο αέρας έχει καλή γεύση στον ουρανό μου.

Σωροί του κόσμου που κινείται σε αθώα παιχνίδια σιωπηλά ανεβαίνοντας δροσερά κυλώντας,

Ψάχνοντας λοξά στα ψηλά και στα χαμηλά.

Κάτι που δε μπορώ να δω ορθώνει λιβιδικές δαγκάνες,

Πελάγη φωτεινού χυμού κατακλύζουν τον ουρανό.

Η γη σιμά στο σοβαρό ουρανό, το καθημερινό κλείσιμο της σμίξης τους,

Η πρόκληση που υψώνεται από την ανατολή τη στιγμή αυτή πάνω απ' το κεφάλι μου,

Η αναγελάστρα χλεύη. Ας δούμε λοιπόν αν θα 'σαι εσύ αφέντης!

25

Εκθαμβωτική και τρομερή πόσο γοργά του ήλιου η ανατολή θα με σκότωνα,
Αν δεν κατόρθωνα τώρα και πάντα μίαν αυγή να βγάλω από μέσα μου.

Υψωνόμαστε κι εμείς εκθαμβωτικοί και τρομεροί σαν τον ήλιο,
Βρήκαμε τον δικό μας ω ψυχή μου στη γαλήνη και στη δροσιά της αυγής.

Η φωνή μου κυνηγά ό,τι το μάτι να φτάσει δεν μπορεί,
Μ' ένα γύρισμα της γλώσσας μου αγκαλιάζω κόσμους και πλήθος κόσμους.

Ο λόγος είναι με την όρασή μου δίδυμα, δεν μπορεί να μετρήσει τον εαυτό του,
Με προκαλεί πάντα, λέγοντας σαρκαστικά:
Ουόλτ κρατάς πολλά, γιατί λοιπόν δεν τα βγάζεις από μέσα σου;

Έλα τώρα δεν θα μπω σε πειρασμό, πολλή αξία δίνεις στην ευφράδεια,
Και δεν ξέρεις ω λόγω πως τα μπουμπούκια κάτω από σένα είναι κλειστά;
Περιμένοντας στη σκοτεινιά, προστατευμένα από τον πάγο,
Το χρώμα υποχωρεί στις προφητικές κραυγές μου,
Εγώ σημειώνοντας αιτίες για να τις ισορροπήσω επιτέλους,
Η γνώση μου για τα ζωντανά μου μέρη, αυτή ταιριάζει με το νόημα όλων των πραγμάτων,
Ευτυχία (όποιος ή όποια μ' ακούει, ας βγει να ψάξει αυτή τη μέρα.)

Την τελευταία μου αξία σε αρνούμαι, αρνούμαι να βγάλω από μέσα μου αυτό που στ'
αλήθεια είμαι·
Να χωρέσεις κόσμους, αλλά ποτέ μη δοκιμάσεις να χωρέσεις εμένα·
Μαζεύω τα πιο καλά και φανταχτερά σου απλά και μόνο κοιτώντας σε.

Γραφή και ομιλία δεν μ' αποκαλύπτουν.
Στο πρόσωπό μου φαίνονται όλες οι αποδείξεις και οτιδήποτε άλλο,
Και με των χειλιών μου τη σιωπή αναστατώνω ολότελα τον σκεπτικιστή.

— *Μετάφραση: Δημήτρης Δημηρούλης*
